

Monique Proulx

Scapă-mă de-întuneric!

Fiecare zi e un miracol

Fiecare zi e un miracol: apă caldă care curge tot timpul, corp care nu mai simte dureri, curent electric chiar și în toiul nopții, foame potolită la orice oră din zi, pat suficient de mare cât să încapi cu totul în el.

Nu trebuie să te obișnuiești prea mult cu binele ca să nu te culci apoi pe-o ureche.

Vă scriu ghemuit pe podea, rezemat de patul meu suficient de încăpător, cu mâinile și caietul proptite în fața mea ca niște corpuri străine. E și o masă aici care mă îmbie să vin să mănânc și care, cred eu, nu s-ar supăra să-mi păstreze până și mâzgălelele mele... dar eu nu vreau asta, cel puțin nu încă. Cei care scriu așezați la birou au harul de a ști să scrie cu adevărat, cu încredere în ei înșiși, adică pot crea povești tari ca piatra, pe când eu nu mă am decât pe mine să povestesc. Trebuie să învăț absolut tot: cum să țin creionul ca să îl simt firesc între degete și, în special, ce cuvinte, ce cuvinte să aleg și cum să îmi transform micile întâmplări cotidiene într-o intrigă demnă de atenția dumneavoastră.

Așadar, pe vremea când începeam să trăiesc cu adevărat pentru prima dată, camera pe care mi-o oferise Virginie Sister în Casă era pe cât de mică pentru alții, pe atât de mare pentru mine. Picioarele îmi atârnav de pe saltea până în hol, în așa fel încât, dis-de-diminează, toți aceia care treceau pe acolo, dar mai ales acelea, care erau mai de treabă, aveau obiceiul jovial de a mă saluta trăgându-mă de degetele de la picioare. Gestul se dorea prietenos, așa și era într-un fel, însă nu și pentru mine. Doar nu plecasem din cortul ostil și rece al lui Charlie Putulik ca să vină cineva să mă gâdile la degete, chiar dacă era din prietenie și pe un hol bine încălzit. Așa e firea omului, că odată ieșit din cea mai neagră amărăciune, el nu se mai mulțumește cu terciul care-i umplea burdihanul, ci vrea să guste *filet mignon*. Astfel, în scurt timp, și eu mi-am dorit

o cameră doar a mea, de dimensiuni decente, cu un pat decent, și am obținut-o datorită celui de-al doilea job.

Știu că datorez acest al doilea job picioarelor mele sprintene. Încă de când m-au angajat, de mai multe ori pe zi trebuia să bat orașul în sus și-n jos pe bicicletă, cu o geantă plină de feluri de mâncare pe care le livram clienților care locuiesc în partea de sus a orașului. Nimeni nu știe în ce măsură acest oraș ar fi un munte: prima încercare. În zona asta cu urcușuri și coborâșuri, opt sute de nume de străzi diferite, scrise în cuvinte necunoscute, coexistă fără nicio dezordine: a doua încercare și cea decisivă. Șefele acestui business, femei pe cât de încântătoare, pe atât de stricte, despre care vă voi povesti mai jos, și-au dat imediat seama că limba lor mi-era străină și, pentru că prețuiau atât de mult agilitatea picioarelor mele, m-au echipat cu o mașinărie incredibilă pe care eu o numesc *Vocea lui Hashem*. Dar asta rămâne între noi. Mașinăria este micuță și puternică, pot să mi-o agăț de curea și știe toate străzile ca-n palmă; dar lucrul cel mai deosebit e blândețea cu care mă îndrumă cu voce tare - *Virăți la dreapta, la stânga, o sută de metri, două sute de metri, trei kilometri, ați ajuns la destinație sau se reconfigurează traseul* dacă se întâmplă să mă rătăcesc, toate astea fără nicio urmă de superioritate.

Eu accept prietenia sub orice formă dau de ea. Mă înțeleg uneori mai bine cu mașinăriile și animalele decât cu oamenii.

Cât despre Iolanda și Jasmine, e clar că sunt prea ocupate să-mi mai ofere și prietenie, pe lângă toată munca pe care mi-o oferă. La început am crezut că sunt mamă și fiică, după diferența de vârstă, dar de fapt nu, din câte am auzit, ele sunt iubite: - *Iubito, mai presară un pic de chimen. Nu, iubito, mai trebuie niște cardamom*. Cea mai în vârstă, Iolanda, care e evident și șefa absolută a business-ului, îi aruncă adesea iubitei mai tinere câte un răutăcism pe care știu să îl recunosc după cum sună și, mai ales, după fața crispată a celei care îl îndură. E drept că ele două muncesc enorm, destul cât să le strice dispoziția, de la șase dimineața până la opt seara, și stau la cuptoare ca să gătească quiche-uri, tortilla, cruste care mai de care, pite crocante, salate, saleuri, verine și jeleuri, dintre care trei sferturi le livrez eu la vreo două-trei

băcării ecologice, care le vor vinde la rândul lor, iar al patrulea sfert îl duc unor clienți rafinați și cu siguranță înstăriți, căci preparatele sunt foarte scumpe. Zic eu *foarte scumpe*, dar trebuie să recunosc că habar n-am de aceste chestiuni cu mâncarea deja pregătită, frământată, aproape mestecată și teleportată direct în stomac. Știu cu certitudine că aceste mici fonfleuri parfumate de treizeci și cinci de dolari porția nu sunt de mine, nici dacă aș fi dispus să înghit din două îmbucături salariul pe cele patru rute zilnice.

Și uite așa, pe bicicletă, datorită unei scurtături pe care *Vocea lui Hashem* m-a îndrumat să o iau, nu departe de punctul meu de plecare, dar pe o stradă atât de mică încât nu o mai observasem până atunci, mi-am găsit căminul pe care îl am și azi.

Se întâmpla pe la sfârșitul iernii, în perioada în care apăreau primele frunze și muguri de speranță. Erau niște copaci în fundătura aia de stradă, iar eu iubesc copacii chiar și fără a fi înfrunziți ca de vară, așa cum iubesc tot ce iese din pământ și îi păstrează mirosul. Ceea ce era *DE ÎNCHIRIAT* se întindea la nivelul solului, în fața unui petic de arbuști, sub două etaje de cărămizi și apartamente. Era un demisol, destul de mic cât să nu fie prea scump, cu luxul extrem de a avea o fereastră mare glisantă care dădea spre peticul de arbuști și plante ce urmau să apară, orice soi or fi fost ele.

Am semnat fără să clilesc.